

KARIN
SLAUGHTEROVÁ

PEKNÉ
DIEVČATÁ

„VEĽKOLEPÉ...
BEZPOCHYBY
KNIHA ROKA.“

LEE CHILD

AKTUELL

Dielo je autorsky chránené. Všetky práva, najmä rozmnožovať a rozširovať, rovnako ako právo prekladu sú vyhradené. Žiadna časť tohto diela sa nesmie bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv reprodukovať, spracovávať, rozmnožovať alebo rozširovať vo forme fotokópií, mikrofilmu alebo inej metódy použitím elektronických systémov ukladania do pamäti.

Tato kniha je fikcia. Všetky postavy, mená, charaktery, miesta a udalosti sú dielom autorkinej fantázie a akákoľvek podobnosť so skutočnými osobami žijúcimi alebo mŕtvymi, obchodnými záležitosťami, udalosťami alebo miestami je celkom náhodná.

Karin Slaughter: PEKNÉ DIEVČATÁ

Z anglického *Pretty Girls*, ktorý vydalo vydavateľstvo
HarperCollins Publishers, New York, USA

Copyright © 2015 Karin Slaughter
Published by arrangement with William Morrow, an imprint
of HarperCollins Publishers.
All rights reserved

Všetky práva vyhradené
Translation © Mgr. Lucia Hrabětová 2016
Cover design © MARGO 2016
Design © PRO 2, a. s., Bratislava
Tlač: Těšínska tiskárna a. s., Český Těšín
Slovak edition © AKTUELL 2016

ISBN 978-80-89873-03-6

Pre Debru

Neobyčejně pekná žena je vždy příčinou násilia.

Carl Jung

I.

Keď si zmizla, tvoja matka ma varovala, že ak budem pátrať po tom, čo presne sa ti stalo, bude to horšie, ako keby som nikdy na nič neprišiel. Neustále sme sa o tom hádali, pretože hádky boli to jediné, čo nás vtedy držalo spolu.

„Ak sa budeš snažiť zistiť podrobnosti, nebude to o nič ľahšie,“ upozorňovala ma. „Zničí ťa to.“

Bol som však vedec – potreboval som poznať fakty. Či sa mi to páčilo alebo nie, moja myseľ neustále vytvárala rôzne hypotézy: Unesená. Znásilnená. Zneuctená.

Neskrotná.

To tvrdil šerif. Bola to jeho teória alebo prinajmenšom výhovorka, keď sme od neho vyžadovali odpovede, ktoré nám nevedel dať. S tvojou mamou sme vždy potajomky mali radosť, že si taká tvrdohlavá a náruživá, keď sleduješ svoj cieľ. Keď si však zmizla, zistili sme, že sú to vlastnosti, ktoré vykresľujú mladých mužov ako bystrých a ambiciózných, kým mladé ženy ako problematické.

„Dievčatá utekajú z domu neustále.“ Šerif nás odbil, akoby si bola len obyčajné dievča, ktoré ušlo z domu pred týždňom – mesiacom alebo možno aj rokom, a teraz si sa vrátila s ľahostajným ospravedlnením, že ťa zlákal nejaký mladý muž alebo že si odišla so svojimi priateľmi na zaoceánsky výlet.

Mala si len devätnásť. Z právneho hľadiska si nám už nepatrla. Patrla si sama sebe. Patrla si svetu.

Napriek tomu sme zorganizovali pátranie. Neustále sme telefonovali do nemocníc, na políciu a do útulkov pre ľudí bez domova. Po celom meste sme polepili letáky. Klopali sme na každé dvere a hovorili s tvojimi priateľmi. Prehľadali sme aj opustené budovy a vyhorené domy v nie príliš bezpečnej časti mesta. Najali sme si súkromného detektíva, ktorý nás obral o polovicu úspor, a oslovili sme aj senzibila, ktorý nám vzal väčšinu z peňazí, čo nám ešte zos-

tali. Apelovali sme na médiá, ale aj tie rýchlo stratili záujem po tom, čo zistili, že im neposkytneme žiadne šfavnaté informácie, z ktorých by mohla byť dych vyrážajúca reportáž.

Vedeli sme len to, že si bola v bare. Nepila si o nič viac než zvyčajne. Priateľom si povedala, že sa necítiš dobre a pešo sa vrátiš domov. To bolo naposledy, čo ťa niekto videl.

Počas mnohých rokov sa objavilo toľko falošných priznaní. Sadržali sa držali mystéria tvojho zmiznutia, ale nikto z nich presne nevedel, kam si zmizla. Hovorili o podrobnostiach, ktoré sa nedali dokázať, a poukazovali na stopy, ktoré sa nedali vystopovať. Keď ich prichytili pri lži, aspoň boli úprimní. Naopak, senzibili ma stále obviňovali, že ťa nehľadám dosť vytrvalo.

Pretože som ťa hľadať nikdy neprestal.

Chápem, prečo to tvoja mama vzdala. Alebo sa aspoň tvári, že to vzdala. Musela si nanovo prestavať celý svoj život – ak nie pre seba, tak aspoň pre to, čo z jej rodiny zostalo. Tvoja malá sestra bývala ešte stále s nami. Tichá a nenápadná. Chodila von s dievčatami, ktoré ju prehovárali na veci, ktoré by robiť nemala, ako napríklad potajomky chodiť po baroch, aby si vypočula hudbu, a nevrátiť sa domov.

V deň, keď sme podpísali rozvodové papiere, mi tvoja mama prezradila, že jej jedinou nádejou je, že jedného dňa nájdu tvoje telo. Držala sa toho. Myšlienky, že jedného dňa ťa budeme môcť uložiť na miesto tvojho posledného odpočinku.

Povedal som jej, že ťa možno nájdeme v Chicagu, Santa Fe alebo v Portlande či v nejakej umeleckej komunite, ku ktorej si sa pridala, pretože si vždy bola neviazaná duša.

Tvoju mamu moje slová neprekvapili. Bolo to v čase, keď sa kyvadlo nádeje medzi nami ešte stále kolísalo tam a späť, preto niektoré dni si líhala do postele celá uplakaná a inokedy sa vrátila z obchodu s novým tričkom, svetrom či džínami, ktoré ti chcela dať, keď sa k nám konečne vrátiš.

Veľmi presne si pamätám deň, keď som stratil všetku nádej. Bol som vo svojej veterinárnej ambulancii v meste a vtom vošiel človek so zatúlaným psom. To úbohé stvorenie bolo v strašnom stave. Niekto ho zjavne týral. Bol to zlatý labrador, aj keď na prvý pohľad to nebolo jasné, pretože srst mal skoro celú popolavú a ufuľanú od špiny. Do nôh sa mu zarezával ostnatý drôt a na odhalených čas-

tiach kože mal zapálené rany. Zrejme si tie miesta často škrabal, olizoval alebo robil to, čo robia psy, aby sa upokojili, keď ich niekto opustí.

Nejakú chvíľu som bol s ním, aby vedel, že je v bezpečí. Nechal som ho olizovať mi chrbát ruky. Chcel som, aby si zvykol na môj pach. Upokojil sa a ja som ho vyšetril. Bol to starší pes, ale až donedávna mal zuby vo veľmi dobrom stave. Jazva po chirurgickom zákroku mi napovedala, že mal zranené koleno a niekto zaplatil kopec peňazí, za veľmi starostlivú a drahú operáciu. Utrpenie, ktoré si tento týraný psík prežil, sa však ešte nedostalo do jeho svalovej pamäti. Vždy, keď som ho pohladil, položil si hlavu do mojej dlane.

Pozrel som sa do žalostných očí toho úbohého zvieraťa a v mysli sa mi začali vynárať detaily z jeho života. Nevedel som, čo sa mu v skutočnosti stalo, ale moje srdce to pochopilo takto: Jeho majiteľ ho neopustil. Zrejme sa zatúlal alebo sa mu uvoľnil obojok a on ušiel. Možno majiteľ odišiel len do obchodu alebo na dovolenku – bránička sa nešťastnou náhodou otvorila, preskočil plot alebo vybehol von cez otvorené dvere, ktoré dobrosrdečná opatrovatelka nechtiac nechala doširoka otvorené – a toto milované stvorenie odrazu zistilo, že sa túla po uliciach a nevie nájsť cestu domov.

Potom ho našla skupinka deciek, nejaké odporné ľudské monštrum alebo aj oboje, a z domáceho maznáčika urobili štvanú zver.

Rovnako ako môj otec, aj ja som svoj život zasvätil zvieratám a starostlivosti o ne. Nikdy predtým som sa však nestretol s takými príšernými vecami, ktoré dokážu ľudia urobiť zvieratám, a s ešte horšími vecami, ktoré dokážu urobiť iným ľudským bytostiam.

Videl som, ako reťaz dokáže roztrhať svaly a tkanivá. Videl som, čo dokážu s telom urobiť kopance a údery pästou. Videl som, ako vyzerá človek, keď sa zatúla do sveta, ktorý ho nemiluje, nemazná sa s ním a nechce, aby sa ešte niekedy vrátil domov.

Tvoja mama mala pravdu.

Podrobnosti o tom, čo sa ti stalo, ma zničili.

1. KAPITOLA

Reštaurácia v centre Atlanty zívava prázdnotou. V boxe pri rohovom stole sedel osamelý obchodník a za barom stál barman, ktorý sa tváril ako majster sveta vo zvädzaní. Obedňajší ruch začínal postupne ustávať. Z kuchyne sa ozývalo cinkanie príborov a porcelánu. Šéfkuchár niečo zakričal a čašník vybuchol smiechom. V televízii nad barom potichu a neprerušene bežali zlé správy.

Claire Scottová si sadla k baru, popíjala už svoju druhú sódu a snažila sa ignorovať všetok ten nekonečný hluk naokolo. Paul meškal už desať minút. Nikdy nemeškal. Naopak, zvyčajne bol všade o desať minút skôr. Bola to jedna z vecí, kvôli ktorej si z neho často uľahovala, no v skutočnosti potrebovala, aby bol všade načas.

„Ešte jednu?“

„Iste.“ Claire sa zdvorilo usmiala na barmana, ktorý sa ju od prvej chvíle, ako si prisadla, snažil zbaliť. Bol mladý a príťažlivý. Malo by jej to lichotiť, ale namiesto toho sa cítila staro – nie preto, že by bola príliš stará, ale preto, lebo si všimla, že čím viac jej ťahá na štyridsiatku, tým viac jej dvadsiatnici lezú na nervy. Neustále ju nútili premýšľať vo vetách, ktoré sa začínali slovami: „Keď som bola v tvojom veku...“

„To je už tretia,“ doberal si ju, keď jej nalieval ďalší pohár. „Dávate si dobre do nosa.“

„Skutočne?“

Zažmurkal na ňu. „Dajte mi vedieť, ak budete potrebovať odviezť domov.“

Claire sa zasmiala, pretože to bolo jednoduchšie, ako mu povedať, aby si odfúkol vlasy z očí a vrátil sa do školy. Opäť si skontrolovala čas na telefóne. Paul už meškal dvanásť minút. Začala si predstavovať katastrofické scenáre: prepadli ho v jeho vlastnom

aute, zrazil ho autobus, zabil ho letiaci kus havarovaného lietadla, uniesol ho nejaký šialenec.

Otvorili sa dvere a dovnútra vošla skupinka ľudí. Paul však medzi nimi nebol. Všetci mali na sebe ležérne elegantný odev. Boli to pravdepodobne zamestnanci z okolitých kancelárií, ktorí si chceli zájsť na pohárik ešte skôr, než sa vrátia do svojich domov na predmestí či izieb v suteréne u rodičov.

„Sledujete to?“ opýtal sa barman a hlavou ukázal smerom k televízii.

„Ani nie,“ klamala Claire. Sledovala všetko, čo sa dialo. Nemohli ste si zapnúť televízor bez toho, aby sa v ňom neobjavili správy o nezvestnej tínedžerke. Mala šestnásť. Beloška. Jej rodina pochádzala zo strednej triedy. Veľmi pekná. Nikto nevyzeral tak nahnevane, ak zmizla nejaká škaredá žena.

„Tragické,“ dodal. „Je fakt nádherná.“

Claire sa opäť pozrela na telefón. Paul už meškal trinásť minút. A práve dnes. Bol predsa architekt, a nie neurochirurg! Nič nemohlo byť také naliehavé, aby si nenašiel dve sekundy. Mohol jej napísať či zavolať.

Začala si nervózne otáčať obrúčkou na prste, čo bol zvyk, ktorý si neuviedomovala, až kým ju na to Paul neupozornil. Hádali sa o niečom, čo bolo v tom okamihu pre Claire nesmierne dôležité, ale teraz si už na to nevedela spomenúť. Dokonca ani na to, kedy k tej hádke došlo. Minulý týždeň? Mesiac? S Paulom sa poznali osemnásť rokov a takmer rovnako dlho boli manželia. Nebolo veľa vecí, o ktorých by sa ešte mohli hádať.

„Ste si istá, že vás nenalákam na niečo tvrdsie?“ Barman držal v rukách fľašu vodky, ale bolo viac než jasné, čo tým myslí.

Claire sa opäť nútene zasmiala. Tento typ mužov stretávala celý život. Bol vysoký, tmavý, príťažlivý, s iskričkou v oku a perami, ktoré sa pomaly pohybovali. V dvanástich by si jeho menom popísala celý zošit z matematiky. V šestnástich by mu dovolila, aby jej ohmatal prsia. V dvadsiatke by mu už dovolila ohmatať čokoľvek, na čo by mal chuť. A teraz, v tridsaťosmičke už nechcela nič, len aby jej dal pokoj.

„Nie, ďakujem. Môj sociálny kurátor mi odporučil, aby som nepila, pokiaľ neostanem celý večer doma,“ odvetila mu.

Usmial sa na ňu, ale z jeho úsmevu bolo zrejmé, že jej vtip celkom nepochopil. „Zlé dievča, to sa mi páči.“

„Mal by si vidieť môj elektronický náramok.“ Žmurkla naňho.
„Čierna je nová oranžová.“

Otvorili sa dvere. Paul. Ako kráčal k nej, Claire pocítila obrovskú úľavu.

„Meškáš,“ povedala namiesto pozdravu.

Paul ju pobožkal na líce. „Prepáč. Žiadne výhovorky. Mal som ti zavolať. Alebo aspoň poslať správu.“

„Tak to si mal.“

„Glenfiddich; čistá, bez ľadu,“ objednal si Paul.

Claire sledovala mladého muža, ako Paulovi nalieva s profesionalitou, ktorú u neho nikdy predtým nevidela. Jej obrúčka, jemné odstrkovanie či dokonca rozhorčené odmietanie boli len bezvýznamnými prekážkami v porovnaní s obrovským nie od iného muža, ktorý ju pred chvíľou bozkával na líce.

„Pane.“ Položil pohár pred Paula, otočil sa a odišiel na druhú stranu baru.

Claire stíšila hlas: „Ponúkol sa, že ma odvezie domov.“

Paul pozrel na barmana prvýkrát od okamihu, keď vstúpil do dverí. „Chceš, aby som mu rozbil nos?“

„Áno.“

„Odvezieš ma do nemocnice, keď mi to vráti?“

„Áno.“

Paul sa usmial, ale len preto, lebo sa usmievala aj ona. „Takže, aký je to pocit, nemať elektronický náramok?“

Claire pozrela na svoj členok. Tak trochu čakala, že na mieste, kde nosila veľký čierny elektronický náramok, bude modrina či pomliaždenina. Odkedy mala na sebe naposledy oblečenú nejakú sukňu, uplynulo šesť mesiacov. Rovnako dlho nosila na nohe zariadenie, ktoré monitorovalo každý jej pohyb a ktoré jej nariadil súd. „Pocit slobody.“

Slamku vedľa jej pohára narovnal tak, aby ležala paralelne s obrúskom. „Ešte stále ťa monitorujú cez telefón a satelitný navigačný systém v tvojom aute.“

„Nemôžu ma poslať do basy vždy, keď si vypnem telefón alebo pôjdem niekam bez auta.“

Paul len pokrčil plecami nad argumentom, ktorý sa jej zdal dosť dobrý.

„A čo tvoj zákaz vychádzania?“

„Zrušili ho. Ak sa najbližší rok nezapletiem do nejakých problémov, vymažú môj trestný záznam a bude to, akoby sa nikdy nič nestalo.“

„Zázrak.“

„Skôr veľmi drahý právnik.“

Uškrnul sa. „Stál menej než náramok od Cartiera, ktorý si chcela.“

„Nie, ak k tomu prirátaš aj náušnice.“

Nemali by o tom žartovať, ale druhá možnosť bola brať to príliš vážne. „Je to čudné. Viem, že mi ho dali dole, ale ešte stále ho cítim,“ dodala.

„Teória detekcie signálov.“ Opäť vyrovnal slamku. „Tvoj senzorický systém si zvykol na to, že sa detektor dotýkal tvojej pokožky. Ľudia to najčastejšie zažívajú so svojím mobilom. Cítia, že vibruje, aj keď tomu tak nie je.“

To má za to, že si vzala chlapa, ktorý vie všetko.

Paul sa zadíval na televízor. „Myslíš, že ju nájdú?“

Claire neodpovedala. Pozrela na pohárik v Paulových rukách. Škótska jej nikdy nechutila. Povedali jej však, že by nemala piť, čo v nej vyvolalo chuť prepiť celý týždeň.

Dnes popoludní z čistého zúfalstva, len aby počas celého sedenia nemlčala, povedala súdom poverenej psychiatricke, ako strašne neznáša, keď jej niekto hovorí, čo má robiť. „To nikto,“ odsekla tak trochu skepticky žena, ktorá sa o svoj zovňajšok príliš nestarala. Claire očervenela a radšej v tom nepokračovala. Nepovedala jej, že s tým má oveľa väčší problém a že práve vďaka tomu tu teraz sedí. Nechcela tej ženskej dopriať radosť, že sa jej napokon podarilo Claire zlomiť.

Okrem toho, Claire si to uvedomila hneď, ako jej na ruky nasadili putá.

„Krava,“ zamrmlala si popod nos, keď jej policajtká pomáhala na zadné sedadlo policajného auta.

„Pôjde to do mojej zápisnice,“ informovala ju rázne žena v uniforme.

V ten deň boli všade len policajtky. Ženy rôznych tvarov a konfekčných veľkostí so širokými koženými opaskami utiahnutými okolo objemných pásov, za ktorými mali zastrčené všetky možné smrtiace zbrane. Claire si pomyslela, že všetko by šlo oveľa lepšie, ak by medzi nimi bol aspoň jeden muž, ale nanešťastie to tak ne-

bolo. Feminizmus ju dostal až sem: na lepkavé zadné sedadlo policajného auta s putami na rukách a tenisovou sukňou, ktorá jej siahala do polovice stehien.

V cele predbežného zadržania musela tučnej žene s materským znamienkom medzi obočím podobným hmyzu odovzdať svoju obrúčku, hodinky a šnúrky od tenisiek. Z materského znamienka netrčali žiadne chlpy a Claire sa jej chcela opýtať, prečo si dáva námahu s materským znamienkom, keď neupravené obočie ju zjavne netrápi. Kým sa však k svojej otázke dostala, prišla ďalšia žena – útla, vyziabnutá policajтка pripomínajúca modlivku – a odtiahla ju do vedľajšej miestnosti.

Odoberanie odtlačkov prstov vôbec nevyzeralo ako v televíznych seriáloch. Namiesto atramentu musela Claire pritlačiť prsty na ušpinenú sklenenú dosku, aby mohli zosnímať odtlačky do počítača. Ako sa ukázalo, jej papilárne línie boli príliš slabé, preto to museli niekoľkokrát zopakovať.

„Ešte šťastie, že som nevykradla banku,“ zažartovala. „Ha-ha,“ dodala, keď sa nikto nezasmial.

„Pritlačte rovnomerne,“ povedala modlivka, akoby práve prežúvala muchu.

Policajná fotografia Claire bola na bielom pozadí s mierkou, ktorá bola posunutá o dva a pol centimetra. Nahlas premýšľala, prečo jej nepovedali, aby pred sebou držala tabuľku so svojím menom a identifikačným číslom.

„Robí sa to vo Photoshope pomocou šablóny,“ odvetila jej modlivka unudeným tónom, ktorý naznačoval, že tú otázku už počula tisíckrát.

Bola to jediná fotografia, na ktorej jej nikto neprikázal usmievať sa.

Potom ju tretia policajтка s nosom ako kačica – aby nevytrčala z radu pri predchádzajúcich dvoch –, odprevadila do cely predbežného zadržania, v ktorej Claire prekvapivo nebola jediná žena v tenisovej sukni.

„Za čo ťa zabasli?“ opýtala sa jej spolusediaca v tenisovom úbore. Vyzerala drsne a dosť vyšinuto. Zrejme ju zavreli za to, že sa hrala s úplne iným druhom loptičiek.

„Za vraždu,“ zaklamala. Rozhodla sa, že to jednoducho nebude brať vážne.

„Hej,“ Paul dopil svoju škótsku a naznačil barmanovi, že chce ešte jednu. „Na čo práve myslíš?“

„Myslím na to, že keď si objednávaš aj druhý drink, potom bol tvoj deň zrejme horší než ten môj.“ Paul pil len zriedka. To mali spoločné. Ani jeden z nich neznášal pocit, že nemá veci pod kontrolou. Aj preto bola pre Claire basa skutočným utrpením.

„Je všetko v poriadku?“ opýtala sa.

„Nateraz áno.“ Pohladel ju po chrbte. „Čo ti povedala cvokárka?“

Claire počkala, kým sa barman nevráti na svoje miesto. „Povedala, že nedokážem prejavíť svoje emócie.“

„To sa na teba vôbec nepodobá.“

Usmiali sa na seba. Bol to jeden zo starších argumentov, ktorý už nestál za to, aby sa preň ešte hádali.

„Neznášam, keď ma analyzujú,“ poznamenala Claire a v mysli si vybavila svoju psychiatričku, ako mykla plecóm v prehnanom geste, ktoré hovorilo: „Komu by sa to, dočerta, páčilo?“

„Vieš, na čo som dnes myslel?“ Paul ju chytil za ruku. Mal trochu drsnú dlaň. Celý víkend pracoval v garáži. „Myslel som na to, ako veľmi Ťa milujem.“

„Celkom vtípné, keď to hovorí manžel svojej manželke.“

„Ale je to tak.“ Paul si pritlačil jej ruku k perám. „Neviem si predstaviť, ako by môj život vyzeral bez teba.“

„Upratanejšie,“ podpichla ho, pretože to bol práve Paul, kto zo zeme zbieral rozhádzané topánky a kusy oblečenia, ktoré patrili do koša so špinavou bielizňou, ale nejakým spôsobom vždy skončili pohodene v kúpeľni pred umývadlom.

„Viem, že to teraz nie je pre teba veľmi jednoduché. Obzvlášť keď...“ naklonil hlavu smerom k televízii, v ktorej práve ukazovali novú fotografiu nezvestnej šestnásťročnej dievčiny.

Claire sa pozrela na obrazovku. To dievča bolo skutočne krásne. Malo štíhlu atletickú postavu a tmavé vlnité vlasy.

„Chcel som ti len povedať, že tu pre teba vždy budem. Nech sa už deje čokoľvek,“ ubezpečoval ju.

Claire cítila, ako jej zvierá hrdlo. Niekedy ho vnímala ako jedinú istotu svojho života. Bol to prepych, ktorý prináša len dlhoročné manželstvo. Vedela však, že ho miluje. Potrebovala ho. Paul bol jej útočiskom, záchytným bodom, o ktorý sa vždy mohla oprieť.

„Vieš, že si jediná žena, ktorú som kedy miloval?“

„Ava Guilfordová by bola v šoku, keby ťa počula,“ zažartovala Claire na margo svojej predchodkyne, s ktorou Paul chodil ešte na vysokej.

„Nerob si žarty. Myslím to vážne.“ Naklonil sa k nej tak blízko, až sa ich čelá takmer dotýkali. „Si láskou môjho života, Claire Scotová. Znamenáš pre mňa všetko.“

„Napriek môjmu záznamu v registri trestov?“

Pobozkal ju. Bol to skutočný bozk. Na jazyku cítila chuť škótskej a jemný závan mentolu. Prstami blúdil po vnútornej strane jej stehien a Claire pocítila vlnu vzrušenia.

„Poďme domov,“ pošepla, keď na chvíľu prestali, aby sa nadýchli.

Paul rýchlo dopil zvyšok škótskej a hodil na barový pult zopár bankoviek. Keď vychádzali z dverí, rukou ju držal okolo pása. Chladný závan vetra jej nadvihol lem sukne a Paul jej pošúchal chrbát, aby jej nebola zima. Kráčal pri nej tak blízko, že na krku cítila jeho dych. „Kde parkuješ?“

„V garáži,“ odvetila.

„Ja parkujem na ulici,“ podal jej kľúče od svojho auta. „Vezmi si ho.“

„Mohli by sme ísť jedným autom,“ navrhla.

„Poďme sem,“ stiahol ju do uličky a oprel o stenu.

Claire otvorila ústa, aby sa opýtala, čo to do neho vošlo, ale to ju už vášnivo bozkával. Ruka mu stíkla pod jej sukňu. Claire zalapala po dychu, nie preto, že jej ho vyrazil, skôr preto, lebo to nebola tmavá, zašitá ulička. Navyše ulica, do ktorej ústila, nebola prázdna. Videla mužov v oblekoch, ako prechádzajú okolo, otáčajú hlavy a snažia sa očami sledovať, čo sa deje, až kým sa im nestratili z dohľadu. Takto končia ľudia na internete.

„Paul,“ položila mu ruku na hrud' premýšľajúc, čo sa stalo s jej decentným manželom, ktorý už sex na gauči v hosťovskej izbe považoval za zvrátený. „Pozerajú sa na nás ľudia.“

„Poď sem,“ vzal ju za ruku a odviedol ju hlbšie do uličky.

Zatiahol ju za roh a Claire mala asi tak zlomok sekundy, aby preskúmala prázdne okolie, kým ju opäť nepritlačil k stene. Ústami sa prisal k jej perám.

Chytil ju za zadok. Chcel sa s ňou pomilovať tak veľmi, že jeho túžba v nej vyvolala chuť po tom istom. Zavrela oči a poddala sa mu. Ich bozky boli čoraz náruživšie. Vyzliekol jej nohavičky